

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

(Του Πάλ Έρεβι)

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΤΟ ΒΑΓΟΝΙ



ρουχθές, παίρνοντας το τσάι των πέντε στήs Καs Ζυσκόs, μιλούσαμε για κάποιου εγκληματία, ήρωα τής ημέρας, που σκότωνε κοινές γυναίκες. Στο τέλος, η οικοδόσποινα είπε:

— Αλήθεια, χρειάζεται μεγάλο θάρρος σ' αυτού του είδους τής γυναίκες για να μάξουν στα σπίνια τους έναν άνθρωπο που ποτέ άλλοτε δεν τον έβδαν.

— Μά, τής άπάντησε ή Κα Μαρεσάνs, όταν άνεβαίνετε μόνη σ' ένα διαμέρισμα σιδηροδρόμου, και ύστερα άνεβαίνετε και ένας κύριος και τó τραινο άμέσως ξεκινά, βρισκεσθε εις τó έλκος του πρώτου τυχόντος ληστου ή του πρώτου τυχόντος άρχειου...

— Ναι, αλλά υπάρχει και τó διαμέρισμα των κυριών.

— Α, ναί! τi λόγος! Μου ήφασε ώρατες άναμνήσεις. Κι' αυτό..

— Ο τόνος τής φωνής τής Καs Μαρεσάνs έκίνησε τήν περιέργειαν. "Όλοι τή φετούσαν.

— «Λοιπόν! έλεγε, έδω και τρι' χρόνια, πήγαινα ναήωμ τó σύζυγό μου που έφυγε όλγες έβδομάδες προτήτερα άπ' έμένα σ' ένα νέο σύνταγμα. "Η μητέρα μου μ' έγκάτεσθησε στοργικά στο διαμέρισμα τó προσωριμό αποκατασκευάσ για κυρίες που εινε πάντα άδειανό, όπως ξερετε. Προτίμησα να πάρω τó βραδυνό τραινο, γιατί ήταν τó πιο σύντομο. "Όλιγο ύστερότερα, με πήρε ό ύπνος, και έτσι δεν ξύπνησα πιά στους όλλ'ιγους σταθμούς που κάμαμε. Σ' έναν άπ' αυτούs, ως τόσο, με ξύπνησε ένα ρεύμα άέρος και ένας κρότος τής θυρίδος. Τó τραινο πάλι ξεκίνησε. Κάποιος ειχε έμπη στο διαμέρισμα. Εθής ή έκπληξή μου διέλυσε τόν ύπνο. "Ο τρόμος έπρόκειτο να μου έλθη βαθμιαίως. "Άλλος τες, τi να κάμω; Πηγαίναμε τώρα όλοταχώς. "Έπρεπε να κάμω παρατηρήσεις στον παρειακτό, και όμως άπεφυγα να τού μιλήσω. Τό ρολόι μου έδειχνε μεσάνυχτα. Δηλαδή τó τραινο τώρα θα κυλούσε με τó δολάλληρ ώρα χωρίς να κάμη σταθμό. Ζήτησα με τó μάτι τó κουμπι τού κάδωνος του κινδύνου. "Ήτο στη μέση τής όροφής, μάλλον προς τó δικό μου μέρος. Είδα ότι ή ματιά του ταξιδιώτη πρόσεξε τή ματιά μου. Κύταξε και αυτόs επάνω, σφάλισε τά μάτια και άπότομα κατέβασε τó άμπαζόρ στο γυαλί τής λάμπας. "Έκλεινη τή στιγμή ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά ώστε ένόμιζα ότι θi λιποθυμήσω.

"Αλλ' ό άνθρωπος δεν έπροχώρησε με μένα. "Αποτραβήχτηκε, πήγε και έξαπλώθηκε στο θρανίο που άποτελούσε συνέχεια του δικού μου. Τότε κάπως συνήλθα, αλλά για ν' άνησυχώσ ακόμα περισσότερο. Είδα ότι ό ταξιδιώτης δεν ειχε καθόλου άποσκευάs μαζί του. "Η φορεσιά του ήτο μαύρη, αλλά κατακοκκισμίνη. "Ένα είδος φτερού πετεινού ήταν περασμένο στην κορδέλλα του καπέλου του, και τó πρόσωπό του ήταν γκριζό, και τά μαλλιά του γκριζα, ειχε ένα ύφος ειρηνοδίκου επαρχιώτου. "Υστερα από κάμποσο διάστημα, άφου τόν άκουσα να γυυλλίξη αδιάκοπα και έννόησα ότι τόν έννοχούσε τó φως που ήρχετο από τó τριγωνικό τζάμι του διπλανού διαμερίσματος, τόν ειδα πού σηκώθηκε με λύσσα και πήγε να κολλήση τó πρόσωπό του σε κείνο τó φωτεινό τρίγωνο, πού ειρχεσθε λογά άπέναντί μου. Τότε όλη μου ή προσοχή συνεκεντρώθη σ' εκείνο τó πρόσωπο που έγεινε τó μόνο φωτεινό σημείο για μένα και δεν άδραγα να διακρίνω σ' αυτό καθαρά ένα σαρκό πρόγραμμα όπως τó φως του ήλεκτρικού προβολέως.

"Έδω ή Κα Μαρεσάνs έγεινε ντροπαλή και έδίσταξε να έξακολουθήση τή διήγησή της. "Αλλ' ή κυρίες ζητούσαν έπιμονα τή συνέχεια.

— Βέβαια, έξακολούθησε, άντελήφθη καθαρά τi είδους πράγματα έβλεπε ό αδιάκριτος θεατής στο διπλανό βαγόνι. Τά μάτια του, τά ρουθούνια του, τά σαγόνια του, πήραν μιά έφρασι φοβιστική...

— Τι ήθελε άκολουθήη όταν εκείνα τά ρουθούνια έμυρρίζοντο τήν παρουσία μου;.. "Έξαφνα, ή όψη του, πού τά μάτια μου τήν παρακολουθούσαν με άγωνία, έξηγριώθη τόσοσ τρομακτικά, ώστε κατήντησα να πάσω να συλλογίζωμαι για τόν ένυτόν μου και να σκέπτομαι τi τάχα μπορούσε να διαπραττεται πίσω από έκείνο τó φωτεινό τρίγωνο. "Έπειτα ό ταξιδιώτης με ύφρε τώρα σπασμαδικά, άρχισε να έσφραυλλίη: «"Όλι.. "Όλι..» και τά δόντια του έκροτάλιζαν. "Μά τi συμβαίνει;

φώναξα, χωρίς να θέλω, τi συμβαίνει; "Αν γίνεται κανένα εγκλημα, περάστε τó χέρι σας από τó τζάμι! φωνάξτε! — "Όλι.. "Όλι.. μου άπαντούσε ξηρά έκείνος. "Όλο και: "Όλι.. "Όλι.. με μιά φωνή πού ήτον μάλλον ουρλιασμα.. Δεν βαστούσα πιά, τού ειπα πώς θα χτυπήσω τó κουδούνι τού κινδύνου. Αυτός για μόνη άπάντησε έξακολουθούσε τά βραχνά τού ξεφωνήματα, και έγώ έκαμα όπωs; ειπα. Σχεδόν ευθύς τó τραινο έμετρίασε τήν πορεία του. "Ανοίξε τις κουρτίνες τού φωτισμού, και έτσι διέκριναν, ως φαίνεται, στο διπλανό διαμέρισμα, ότι κατασκοπεύοντα από τó δικό μας.



"Όπως δήποτε, ό συνταξιδιώτης μου, βίαστικε ν' άποτραβήχτη από τó παρατηριό του. Μιά ζωηρά επιθυμία να τόν άντικαταστήση στη θέσι του, με σκούνησε έκεί, άλλ' άκριβώς τή στιγμή αυτή ειδα να σκεπάζουν τó φως βιαστικί στο διπλανό διαμέρισμα. Τό τραινο σταμάτησε. "Ένας υπάλληλος ήρθε. "Κυττάξετε εκεί! ειπα δείχνοντας τή θυρίδα όπου έβγαζε. "Ο υπάλληλος πήγε στο διαμέρισμα πού τού έδειξα, και όλιγο ύστερότερα, ήρθε και μου ειπε πώς τόν έβιλα να ξυπνήση άδίκως ένα κύριο και δύο κυρίες πού έκοιμόντο εκεί ήσυχα. Γύρισα στο συνταξιδιώτη μου πού έβρίντο πολύ νευριασμένους, νι επικαλεσθώ τήν μαρτυρία του, ένθ' ό υπάλληλος μου έκανε τήν παρατήρησι για τού λόγo χτυπήσαμε τó κουδούνι τού κινδύνου. — "Ποίος έτήμησε; έρώρησε. Μά τήν άλήθεια, δεν έδίστασα. "Αντι να κάθουμαι να τού έκδιτω λεπτομέρειες άμφίβολες και περιττές, άπήνησα: «"Ο κύριος! Καί, πράγματι, άν έγώ εσήμανα, ό ήθικός άυτοσυργός ήτο αυτόs. Αυτός όμως διεμαρτυρήθη και ήρηνήθη έντονώατα. "Ο υπάλληλος μιάs ζήτησε τά μυαλλέτα μας για να έξακριβώση τή ταυτότητά μας στην έξοδο. Τούδωσα τó δικό μου. "Ο άλλος ταξιδιώτης δεν ειχε. Καί έτσι δεν ειχε πιά κανένα λόγο να έξακολουθήη να μένη στο βαγόνι τών κυριών. Τον κατέβασαν και τόν ώδηγησαν εκεί πού έπρεπε. Και άπετελείωσα τó ταξίδι μου άηπλάγημνη από τή συντροφία τους, αλλά φοβισμένη, μαζωμένη στην κώχη μου...

— Αυτό ήταν όλο; ρώτησε ή Κα Μαρεσάνs.

— Ναι. "Ο σύζυγός μου ήρθε και με παρέλαβε στο σταθμό. "Άκουσα να λένε ότι ό άνθρωπος πού ειχε συνταξιδεύσει μαζί του ήτο δραπέτης από ένα φρενοκομείο πού ειρχεσθε κάπου εκεί κοντά.

— "Όστε, συνεπέρανε ή Κα Ζυσκόs, όλα εκείνα που ειδες να έμφράξη τó πρόσωπό του ήταν άπλούστατα μορφαμοί ένός τρελλού.

— "Όs τόσο, άπερίφηνη ή Κα Σέs, τó φως πού έσβυσεν άπότομα στο διπλανό βαγόνι, μαρτυρεί ότι κάτι συμβεβαινε... Τούλάχιστον τούς πήρε καθόλου τó ματι σου, τούς έπιβάτας τού διπλανού βαγονιού; — Ναι, όταν κατέβαιναν. "Ο άντραs ήταν ψηλός κύριος πενηντάρης με κόκκινα γένεια πικνά και έφαίνετο σά Ρ. σος. Κρατούσε στο ένα του χέρι τή βαλίτσα του και στο άλλο τά πράγματα τών δύο κυριών. Και έβράδιε κωτώνας ίσια έμπρός του. Αί συντροφίσες του, με τά κεφάλια τους πολύ κουκουλωμένα, φορούσαν αδιάβροχα όπως και έκείνος. Τόν άκολουθούσαν χωρίς να μιλούν ούτε άναμεταξύ τους. "Έβρίντο νέες, τά πρόσωπά τους ήταν όμοια.

— "Όπως έμαθα κατόπιν ή μία ήταν ή γυναϊκά του.

— Καί ή άλλη;

— "Η φίλη τής γυναϊκός του και έρωμένη του, σύζυγος τού τρελλού πού μιπήε στο βαγόνι μου!

— "Α! τώρ ά έννοούμε, έφώναξαν όλοι. Είνε θαύμα πώς δεν σ' ένιξε καλή μας φίλη!... ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Άφούτως, τó άριστούργημα τών μυθιστορημάτων

"Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ.

Του Μπερί Στόουκε

— Μυθιστόρημα περιπετειών, έρώτων και άνατριχίλαs.

— Θαύμα πρωτοτυπίας. Εικονογραφημένο δε άπό τόν συνεργάτη μας και καλλιτέχνη κ. Κ. ΚΑΩΝΗΝ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθιστώμεν γυναικόν προς τούς κ. κ. συνδρομητάs τού «Μετ' ύμέτερου, τούς έγγραφίντας δι' έν μόνον τρίμηνον, ότι, ή συνδρομή τους έληξε και άν δεν στείσουν να τήν ίνανεώσουν, ή άπιστολή τού φύλλου θα διακοπή. (Έκ τής Διευθύνουσας)

